

SOPAR DE GERMANOR
dels antics alumnes del
"LICEU ESCOLAR",
de LLEIDA

DIRECCIÓ: J. SOTERAS FONT

7 FEBRER 1959

Apat

Entreteniments de fiambres variats

**Filets de Llenguado i Calamars a la romana
amb mahonesa**

Pollastre reina del Prat, daurat amb patatetes palla

Tarta gelada "Diagonal"

Café moka, concentrat

Licors assortits

Vins

Fi Valdepeñas

Priorat negre

Xampany Canals i Nubiola

S O P A R D E G E R M A N O R

DELS ANTICS ALUMNES

D E L " L I C E U E S C O L A R " D E L L E I D A

INVITACIÓ

El dia primer de setembre de l'any 1913 inaugurava les seves classes el "LICEU ESCOLAR" de Lleida.

Durant molts anys, milers d'alumnes de les terres lleidatanes rebren llur ensenyament en aquesta institució la qual constituí, no solament la suprema il·lusió de la vida del seu fundador Frederic Godàs Legido, sinó un fogar de cultura preponderant en la nostra ciutat.

Avui, al cap de tant temps, aquells que assistiren d'infants a les aules del "LICEU ESCOLAR" de Lleida, són ja homes grans i exerceixen plenament llurs professions en totes les activitats de la vida social.

La idea de celebrar un sopar de germanor dels antics alumnes, ha sortit tota sola. Serà una meravellosa ocasió de retrobar-nos, de recordar els anys venturosos de la nostra infància i de continuar una amistat verdadera absent d'interessos i de passions de tota mena.

Serà com un retrobament feliç que ens ofereix la vida nostra, ja en plena maduresa.

Barcelona, gener del 1959.

L'Àpat de Germanor es celebrarà el vespre del dissabte dia 7 del pròxim mes de febrer.

ADHESIÓ: D.
desitja inscriure's al sopar de germanor dels antics alumnes del "LICEU ESCOLAR" de Lleida, mitjançant l'import de 125 pessetes, tot comprès.

(Signatura)

Enviar les adhesions, fins el dia 2 de febrer, a nom de: Enric Ferrer, Balasó, 2 - 2^a, 1^a.

Paraules pronunciades en el
Sopar de Germanor dels antics alumnes
del LICEU ESCOLAR, de Lleida
7 de febrer de 1959

EVOCACIÓ

Mentre anava organitzant-se aquest sopar sentíem una forta alegria. Poques vegades la vida podia donar-nos satisfaccions tan íntimes i tan generoses com aquesta.

Aplegar-nos els antics alumnes del LICEU ESCOLAR de Lleida, vol dir retornar per uns moments a la nostra infantesa, retrocedir de cop i volta fins a més de quaranta anys, fixar el pensament en el gran edifici que el senyor Frederic Godàs aixecava a l'avinguda de Blondel, penetrar novament en les seves aules i reviure les hores passades en els amples patis; i sobretot vol dir retrobar els companys de col·legi i veure-ls i parlar-los, i dir-los que som, avui encara, aquells mateixos amics que jugàvem amb ells i estudiàvem les mateixes lliçons, i teníem els mateixos mestres, i vivíem ple-gats els mateixos problemes.

Tot això no seria possible si no s'hagués produït una mena de miracle. I aquest miracle el tenim aquí, relitzat avui a l'entorn d'aquesta taula.

La idea de fer un sopar de germanor els antics alumnes del LICEU ESCOLAR de Lleida, ha estat acollida per tots nosaltres amb vives mostres de simpatia. Tots, al parlar-nos de venir avui aquí, ens hem trobat dominats per un sentiment pur de tendresa, sorpresos per una força esclatant de sinceritat, i dominats per un deure irresistible de companyonia i de múltiples afectes.

I és que la nostra vida d'infant ha sobrepujat per un moment la pesantor de tots els anys viscuts i la feixuguesa de les coses actuals, fent-nos abraçar tots els records passats amb el vigor d'un retrobament afortunat, portant-nos l'alegria ingènua de la nostra entrada en el món i fent-nos veure que cap de les èpoques viscudes no ha pogut superar mai ni la tendresa infantil plena d'esperances, ni els llaços d'amable amistat nascuts en els bancs de l'escola.

Aquells infants d'aleshores, avui ja som homes, homes madurs amb els cabells blancs i el rostre curtí pel temps, com aquelles roques que guarden senyals inesborrables del pas de les tempestes. Però nosaltres també diem que el nostre cor segueix essent jove, i volem sentir-nos de nou aquells mateixos escolars i retrobar per un moment l'alegria de llurs converses, l'animació de llurs jocs i el soroll de llurs rialles cristal·lines.

L'ESCOLA

Tots recordem aquell edifici espaiós rodejat per dos amples patis, que donava relleu en la seva façana als noms dels pedagogs més il·lustres. En el gran portal hi havia, al costat esquerre,

la porteria que ocupava sempre el senyor Miquel amb el seu pintoresc llenguatge afrancesat. Quantes vegades l'havíem fet enfadar cridant, jugant o gastant-li bromes de les quals ens penediríem ara sense cap esforç!

Des del vestíbul es llegien a la paret de l'escala quatre mots d'una força màgica, escrits en lletres majúscules i que no hem pogut mai oblidar: VERITAT, VIRTUT, BONDAT, BELLESA.

Al costat esquerre, s'entrava a les classes dels nois, a la dreta hi havia les aules de les noies, i al mig es trobava la porta dels patis i també les escales que accedien als pisos superiors.

Centenars, milers d'alumnes han passat per aquelles classes. De la ciutat de Lleida i de tota la província acudien allí els infants a aprendre i a estudiar, forjant-se llurs ànimes en un ambient d'elevada cultura i dominats per una manifesta inquietud espiritual.

Els records que vénen a la nostra memòria dels anys passats allí, serien interminables. I cadascú de vosaltres podria dir el mateix. Jo em veig encara a la classe del senyor Casamajó, i després a la del senyor Cuenca, amb els meus amics Eduard Estadella, Josep Gombau, Josep Flor, Antoni Isaac i tants altres. Igual com tots vosaltres recordareu també els vostres mestres i condeixebles.

I pel damunt de tot, com una ombra vigorosa que donava la vida a tota la institució, veig encara la figura senyera de don Frederic Godàs Legido. La persona del senyor director als meus ulls d'infant apareixia alta, amb una barba venerable, però admirava la seva obra de gran pedagog, i ja fa més de vint-i-cinc anys que vaig tenir la satisfacció de publicar a Lleida una biografia seva.

Alguns dijous a la tarda, sortíem en llargues files a jugar a la muntanya de Gardeny o al Camp d'Esports. I aquí tenim el deure de recordar emocionats l'obra meritòria d'un home que dedicà tota la seva vida als infants. Tots guardarem sempre el nostre afecte pel senyor Antoni Sabater Mur. Ell ens conduïa, ens organitzava i ens feia intervenir en nobles competicions infantils. Jo l'he vist de bon matí, l'he vist els dies d'hivern, l'he vist els diumenges i festes, i sempre donat per complet a la seva tasca orientadora i educativa. El seu record no s'esborrarà mai de nosaltres.

Quantes persones estimades falten ja a la nostra vora! Cada dia que passa ens veiem més sols! I guardem un record pietós per tots els absents.

Però encara som nombrosos. Els que estem avui aquí, i els que no han pogut venir per diverses causes, som legió. I, demés, tenim entre nosaltres alguns professors nostres, que representen als nostres ulls el quadre docent del LICEU ESCOLAR i als quals preguem que ens mirin com l'escultor quan contempla la seva obra acabada.

LLEIDA

Ens sentim lleidatans. Estimem la ciutat de Lleida, que ha estat el nostre bressol i la font de les nostres inquietuds, que ha vist formar-se les nostres llars, ha forjat els nostres amors i ha donat vida a les nostres activitats.

En el balanç de la nostra vida podem considerar-nos una generació afortunada. L'amistat nascuda durant la infantesa ha seguit fins avui sense trencar-se. Som fidels a la nostra infància, i aquest pensament ens anima i ens dóna voluntat i força.

I aquí tenim la prova. Només ha calgut parlar dels antics alumnes del LICEU ESCOLAR per a sentir-nos l'ànima renovada i un desig imperiós de veure'ns, de retrobar-nos i de donar-nos les mans.

La idea de Lleida ens domina i troba sempre intacta la nostra lleialtat.

Estimem l'obra de tots els que han treballat per aixecar el nom de Lleida i omplir-lo de glòria, des de Pleian de Porta, Roca i Florejachs i Agustí Prim Tarragó, fins a Enric Arderiu i Valls, Rafael Gras d'Esteva i Manuel Gaya.

Des d'Enric Granados, Jaume Morera, Ricard Vinyes i Emili Pujol, fins a Miquel Viladric i Magí Morera i Galícia.

Des de Joan Bergós i Frederic Renyé, fins a Vidal i Codina i Valeri Serra i Boldú.

Des de Frederic Godàs i Alfred Perenya, fins a Josep Estadella Arnó, Humbert i Màrius Torres i Joan Santamaria.

Molts altres encara figuren entre els lleidatans il·lustres. Nosaltres, els infants que acudíem a les classes del LICEU ESCOLAR, som els hereus d'aquest immens treball dels nostres avantpassats. Som la generació que enllaça l'obra d'aquests lleidatans amb la vida d'avui. Som els testimonis de l'ànima de Lleida, que viu a les vores del Segre llegendari i que s'enlaira fins als núvols com la figura esvelta del Campanar de la nostra Seu.

Que el record del LICEU ESCOLAR ens agermani sempre, tal com ens ha fet vibrar avui.

Siguem dignes de la nostra ciutat i dels seus homes. Aquest és el nostre desig més fervent i el nostre vot més sincer.

J.B. Xuriguera

Un comentario de

Sebastián Sánchez Juan

El día 3 de este mes en la emisión «Anaquele» de Radio Nacional de España en Barcelona pudimos escuchar el siguiente comentario del poeta y crítico Sebastián Sánchez Juan:

«*Sopar de germanor dels antics alumnes del Liceu Escolar de Lleida. Soneto y discurso de Juan Bta. Xuriguera. Apud auctorem.*»

Un hecho en apariencia insignificante para quienes no estamos en el ajo, una cena de hermandad de antiguos alumnos de un liceo escolar de Lérida residentes en Barcelona y venidos aquí de la capital del Segre, algunos de ellos, motivó unas palabras pronunciadas por el poeta Juan Bautista Xuriguera y la supercristalización del pensamiento emotivo por ellas expresado. Un soneto, impreso en la minuta, es el vínculo verbal que unió a los comensales y a la vez el compendio de su propensión a unirse y de su afán de reunirse.

Son ya esencia de poesía esos mismos sentimientos de unión y reunión bajo el signo de la infancia echada de menos, lejos de un terruño que tiene la nutrida unidad de lo popular, con todas las virtudes inherentes al buen pueblo sencillo, ingenuo y eficaz.

Esencia, o si se quiere, sustancia de poesía es aquel elemento invocado por Beethoven al incorporar a su más genial composición sinfónica el *Himno a la alegría* de Schiller y proclamar como propia condensación emblemática aquel «*Durch Leiden Freude*» (Por el dolor a la alegría). La alegría fué reconocida por el poeta leridano Juan Bautista Xuriguera, en su discurso de sobremesa, al hallarse multiplicado por tantos antiguos compañeros de colegio. «Pocas veces, como dijo el poeta,

podría darle la vida satisfacciones tan generosas como aquella resurrección». Reconoció asimismo el poeta ilerdense que se había producido una especie de milagro al acudir los llamados a juntarse con sus antiguos condiscipulos en torno a la mesa en acción de gracias, que fué la cena de hermandad en un restaurante de Barcelona la noche del 7 de febrero de este año. Escogieron por cierto, posiblemente al azar, una coyuntura clave para reunirse: frente al monumento de Verdguer, el primer fin de semana de febrero, una de las mejores épocas del año, cuando florecen los almendros, prolongación de las deliciosas calmas de enero, un día 7, el número simbólico del orden completo.

Del soneto de Xuriguera voy a reproducir los cuartetos, que tienen calidades de amorosa acuarela.

**Revénen a nosaltres durant la llarga vida
Les hores venturoses dels nostres primers anys,
I els jocs tendres i alegres, i els cants d'ànima
[ardida,
I els mestres i l'escola, amb els primers com-
[panys.**

**Tots els records s'escapen com aigua fugissera
Que el cor i la memòria no poden retenir,
Mes tota la infantesa reviu com la senyera
Que ens mostra una llum viva i ens fa rejoy-
[venir.**

El final del soneto de J. B. Xuriguera es:

**Vivim fidels a l'ombra que a tots ens ager-
[mana
Creant una llaçada de càlida amistat
Que al pas del temps perdura com àuria sar-
[dana,**

**I el dolç soroll que escolta la nostra voluntat
Són els batecs de bronze volant com au galana
Que en mi i en tu retronen a dins l'eternitat.**